

BIOGRAFIES

accidents polipoètics

Accidents Polipoètics són Xavier Theros (Barcelona, 1963) i Rafael Metlikovez (Canovelles, 1964). Des del primer recital que van fer al bar Mirallet de Granollers - l'any 1991-, han passat 20 anys. Vint anys de lectures poètiques i de conferències escèniques en festivals, universitats i teatres, nacionals i internacionals. Vint anys de poemes al damunt d'un escenari amb l'esperit que anima a aquests dos rapsodes, decidits a alliberar la poesia de les tauletes de nit per posar-la davant la gent. Poesia per a gent que no llegeix poesia.

Xavier Theros. Escriptor, poeta i antropòleg. És autor, entre d'altres, de *Diccionario Inconveniente* (2003), *Guía turística de Las Batidos* (2003) i *Viaje al archipiélago de Las Batidos* (2007); i de l'assaig *Burla, escarnio y otras diversiones* (2004), sobre l'humor a l'Edat Mitjana. Ha publicat a Diari de Barcelona, al rotatiu basc Deia i a El Periódico de Catalunya. Actualment és col·laborador del diari El País. Autor i intèrpret de dos espectacles en solitari, *La poesía con sangre entra* i *¡Qué bello es vivir... bien!*. Ha fet recitals de poesia per escenaris de Catalunya, Espanya i Itàlia. Premi Josep Maria Huertas Claveria 2010 pel llibre *La Sisena Flota a Barcelona*.

Rafael Metlikovez. Autor dels textos *De tant que t'estimo* i *El despertar de les passions*, en col·laboració amb Mariona Masgrau, estrenats al Teatre Malic i la Sala Beckett de Barcelona. Autor dels espectacles-conferència *Los planes nunca salen* i *Circonféncia*. Autor del text i coguionista del documental *Pelayo 36 o la lógica del antropos* (2003), dirigit per Facundo Beraudi. Autor del text per a l'espectacle de dansa de la companyia Sol Picó *Bésame el cactus* (2001). Col·labora a la secció d'esports del diari El País amb la columna 'En un periquete'. És hipertens, hiperclorhídric i vianant.

informació i distribució:

Escena.upart - Xavier González Boix

www.escenaupart.cat / xaviergonzalez@escenaupart.cat

nao albet i marcel borràs

Com a dramaturgs i directors, Nao Albet i Marcel Borràs han signat conjuntament tres espectacles:

Straithen con Freigthen, Radicals Lliure 2007. Premi al millor Espectacle de Creació al festival DiG Star Fest.

Guns, Childs and Videogames, Radicals Lliure 2009. Premi al millor actor per a Samuel Rubin al festival Duncher Fringht.

Democràcia (o algo más molón), dins *Dictadura-Transició-Democràcia*, Teatre Lliure, 2010. Premi Butaca al Millor Text Teatral.

informació i distribució:

Anabel Labrador anabelaes@hotmail.com

babazorro

Col·lectiu els membres del qual mostren una vehement inclinació a l'anonimat i un interès manifest per les arts plàstiques, les anècdotes, el teatre, els objectes vells, la investigació, els titelles, la literatura, la cuina i un llarg etcètera. Es afí a diversos col·lectius, com ara Wu Ming, els creadors i activistes italians congregats rere aquesta expressió xinesa que significa 'sense nom'; congenia també amb la vindicació de la veu dels 'no ningú' que el col·lectiu transnacional Tiquun promou sota 'la veu de Bloom', en homenatge a la insignificància del personatge que James Joyce encarna a l'Ulisses; una reivindicació que Tiquun fa emparat en la filosofia del *qualsevol* formulada en el pensament radical contemporani: els qualssevol, sense nom, sense nombre, sense mapa.

"Babazorro" és un mot en discòrdia. Els acadèmics sumptuosos (de la Real Acadèmia de la Lengua Espanyola) sostenen que el terme prové del català antic *varvassor*. Per part seva, a l'Enciclopèdia Catalana s'explica que aquesta paraula arcaica deriva de l'expressió en llatí medieval *vassus vassorum* ('vasall de vasalls'). El cas és que, malgrat tot, babazorro té altres arrels. (En aquest primer espectacle públic de Babazorro se n'explica l'ascendència). Avui s'usa com a adjectiu despectiu quan s'aplica en substitució d'un cert gentilici, però també és el nom d'una mascota completament impersonal (curiosament de figuració contradictòria, com es revela a l'espectacle). És una paraula tan evasiva com nòmada, que també permet eludir els apel·latius individuals dels seus components.

més informació:

babazorro1@gmail.com

colectivo 96'

Formació creada el 2008 per Lidia González Zoilo i David Franch. Fins al moment han estrenat tres espectacles:

Encontré un trozo de mí en un vertedero, una coproducció del Centro Párraga, estrenat a Es Baluard Museu d'Art Modern i Contemporani de Palma de Mallorca, maig 2008.

Después de mí, epitafios, una coproducció del Centro Párraga i d'Escena Poblenu, estrenada al Centro Párraga, octubre 2008.

Dar patadas para no desaparecer, una coproducció del Teatre Lliure, el Centro Párraga i el CAET TNT, presentat en el marc dels Radicals Lliure 2009.

més informació:

colectivo96grados@gmail.com / www.colectivo96.com

ernesto collado

És actor i creador intermitent de l'escena contemporània barcelonina i actualment viu i treballa en un petit poble de l'Empordà on dirigeix amb la Societat Doctor Alonso el Centre de creació Cèl·lula i el Festival MAPA. Dels seus inicis cabareters i *underground*, en conserva una voluntat indestructible de comunicar i una alèrgia vital als referents

mediàtics. Les seves històries, que confonen sempre realitat i ficció, són delirants, imaginatives i d'efectes secundaris i tenen com a constant el gust per la singularitat i un optimitisme serè basat en la curiositat. Al 2004, amb la músic i *performer* belga Barbara Van Hoestenberghé crea la Fundació Collado-Van Hoestenberghé, un col·lectiu que acull diversos projectes artístics, comuns o individuals, centrats en els espectacles de creació.

informació i distribució:

Iva Horvat ivahorvat@gmail.com

<http://fundacioncolladovanhoestenberghé.wordpress.com>

completely naked

Col·lectiu britànic creat pel fotògraf Pau Ros i la pintora i il·lustradora Claire Ward-Thornton al novembre del 1999. Actualment l'equip compta amb la col·laboració d'artistes autònoms com Pablo Goikjoetxea.

Completely Naked s'especialitza en muntatges d'arts visuals interactius en els quals el públic participa representant un rol establert. Explora representacions del cos humà i qüestiona les barreres socials sobre la identitat personal. El seu treball combina un interès per la cultura, la psicologia i el disseny, i incorpora la participació del públic amb mètodes excitants d'interactivitat i art. La seva obra ha girat per espais i festivals culturals d'Europa, inclosos el CCCB a Barcelona, el festival 'Desviaciones' de Madrid, el Motel Mozaique de Rotterdam i la National Review of Live Art de Glasgow. Prèviament han estat comissionats per Shooting Live Artists, LIFT Festival, New Work Network, Geothe Institute i el British Council.

Pau Ros treballa com a fotògraf de teatre a Barcelona des del 1985 (amb Ros Ribas) i a Londres des de 1995, col·laborant amb teatres i companyies de prestigi. Amb Completely Naked, des del 1999 funda i realitza diverses instal·lacions artístiques presentades al Regne Unit, l'Estat espanyol i diversos països d'Europa. Actualment és director de l'empresa de comunicacions visuals 'Forgot To Shave', a Londres.

Pablo Goikjoetxea es va traslladar a Londres el 2002. El 2007 es gradua en Fotografia per Thames Valley University. També ha seguit diversos cursos de Photoshop i Pixel base per a manipulació al London College of Communication. El 2005 començar a fer de fotògraf d'esdeveniments corporatius. Treballa per a la Tate Britain/modern, Low & Bonar, Londres Festival de Cinema Espanyol i Música Cybersonica, entre d'altres. Recentment ha començat a fer de retratista de l'Institut Francès de Londres.

més informació:

<http://www.completelynaked.co.uk/archive.html>

óscar cornago

Treballa com a investigador en el Centre de Ciències Humanes i Socials del Consell Superior d'Investigacions Científiques (CSIC) de Madrid. Les seves publicacions s'han centrat en història i teoria de les arts escèniques i filosofia dels mitjans (relacions entre cos, paraula i imatge).

Actualment dirigeix el projecte "Imaginarios sociales en las culturas de la globalización: lo público i lo privado. Documentación y análisis de la creación escénica en Iberoamérica (2000-2010)".

Entre els seus llibres es troben *La vanguardia teatral en España (1965-1975): del ritual al juego, Pensar la teatralidad y Resistir en la era de los medios: estrategias performativas en literatura, teatro, cine y televisión*. Forma part de ARTEA i de l'Arxiu Virtual de les Arts Escèniques (<http://artesescenicas.org>).

Ha estudiat i documentat l'obra de creadors contemporanis a Espanya i Llatinoamèrica en llibres com *Políticas de la palabra, Éticas del cuerpo y Acercamientos a lo real*.

marion cousin

És membre del "Grup de recerca sobre la poètica del drama modern i contemporani", a l'Institut de Recerca en Estudis de Teatre (IRET) de París. Sota la direcció de Jean-Pierre Ryngaert prepara una tesi doctoral titulada "Écritures textuales, écritures scéniques. Quan el text escrit i la escena s'escriuen en un mateix traç", centrada en el treball d'artistes que fusionen la figura de l'autor teatral amb la de l'escriptor escènic, per als quals el text i l'escena neixen d'un mateix projecte i formen ambdues una única pràctica.

Va fundar el 2008, juntament amb quatre doctorands més, el taller de recerca "Escena contemporània i migracions artístiques" (<http://scenecontemporaine.blogspot.com/>) on porta a terme un treball col·lectiu.

És traductora del castellà i membre de la Maison Antoine Vitez, centre internacional de traducció teatral, i de l'equip d'Actualités Editions, una estructura dedicada a la traducció i publicació del teatre espanyol i llatinoamericà contemporani.

ferran dordal lalueza

Llicenciat en Humanitats per la Universitat Pompeu Fabra i en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre. Va ser un dels membres fundadors de la plataforma de joves creadors ÀREATangent i ha dirigit i realitzat la dramaturgia de vuit muntatges, entre els quals convé destacar *Memòries dels temps de la immaduresa; Souvenirs d'égotisme* (Festival LOLA d'Esparreguera); *Faust c'est moi, o com s'arriba a ser allò que s'és* o *To the Happy Few* (Festival Temporada Alta), com també nombroses *performances*. Durant els anys 2009-2010 elaborà un estudi sobre les arts escèniques contemporànies a Berlín. L'any 2010 va ser el guanyador de la *beca incubadora* del festival PNRM d'Olot. Ha treballat com a ajudant de direcció de Carlota Subirós en més de deu muntatges i ha publicat alguns articles teòrics sobre arts escèniques a les revistes *Transversal*, (*Pausa.*) i DDT.

david espinosa

Llicenciat en Interpretació Textual per l'ESAD de València el 1998. Des de 1994 estudia Dansa Contemporània, Improvisació, Contact Improvisation i Capoeira a València, Brussel·les i Barcelona.

Ha treballat com a intèrpret en diverses companyies de dansa: Malpelo, Las Malqueridas, Osmosis Cie. (França), Lapsus-Alexis Eupierre i Sònia Gómez/General Elèctrica. Com a actor, treballa a *Z*, *Duques de Bergara Unplugged* y *De los condenados*, dirigides per Sergi Fàustino; *El enemigo de clase*, dirigida per Paul Weibel, i *Joan el Cendrós*, de Carles Alberola, entre d'altres. El 2006 funda amb Àfrica Navarro l'associació El Local Espacio de Creación, amb la qual han creat els espectacles *La procesadora* (2010), *Felicidad.es* (Radicals Lliure 2010), *deliriosdegrandez@hotmail.com* (2008), *Summertime* (2008), *Desaladas Club* (2007), *Agonías de lo imposible* (2006) i *Propiedad Privada* (2005).

Paral·lelament, participa amb diversos artistes en peces curtes i projectes d'investigació i creació (*Pompeia*, *Spae Invaders*, *La Pajarera*, *Enterrats en viu*, *A trizas feliz*, *De pan y cebolla*, etc.)

més informació:

deliriosdegrandez@hotmail.com / www.davidespinosa.org

rodrigo garcía

Nascut a l'Argentina el 1964 però instal·lat a l'Estat espanyol des de molt jove, és dramaturg, vídeoartista, *performer* i director d'escena. Creador atípic que conjuga als seus espectacles elements del passat i de la cultura popular d'avui, ha elaborat amb la seva companyia La Carnicería Teatro un llenguatge teatral sorprenent que reuneix les idees i les emocions que agiten la nova generació teatral. Des del 1986 viu i treballa entre Madrid i París. Com a autor teatral, en una primera etapa rep la influència de Samuel Beckett, Harold Pinter, Eduardo Pavolvsky, Fernando Arrabal i Tadeusz Kantor. Més endavant, l'escriptura de García se sotmet a l'influx de Heiner Müller, Thomas Bernhard, Louis Ferdinand Céline i Peter Handke. I avui, tant els textos com els espais escènics creats per Rodrigo García s'emparenten amb l'obra d'artistes plàstics com Jenny Holzer, Bruce Nauman, Gary Hill, Bill Viola o Sol Lewitt.

Ha rebut premis pels textos *Reloj* i *Macbeth imágenes* i per la direcció d'*El dinero*, *Notas de cocina* i *El Pare*, de Heiner Müller.

Alguns dels seus treballs de creació i direcció més destacats són *Borges* (1999), *Haberos quedado en casa*, *capullos* i *After Sun* (2000), *De vegades em sento tan cansat que faig aquestes coses* i *Compré una pala en Ikea para cavar mi tumba* (2001), *La historia de Ronald el payaso de MacDonald's* (2002), *Creo que no me habéis entendido bien* (2002), *Agamennone* (2003), *Jardinería humana* (2004), *Borges + Goya* (2005), *Accidens: matar para comer* (2006), *Arrojad mis cenizas sobre Mickey* (2006), *Aproximación a la idea de la desconfianza* (2006), *2186* (2007), *Cruda, vuelta y vuelta, al punto, chamuscada* (2007); *En algún momento de la vida deberías plantearte seriamente dejar de hacer el ridículo* (2007); *Versus*

(2008); *Muerte y reencarnación en un cowboy* (2009); *Interzis Accesul Animlelor* (2010); *Esto es así y a mí no me jodáis* (2010); *Gólgota Picnic* (2011).

més informació:

<http://rodrigogarcia.es>

agustín garcía calvo

Nascut a Zamora el 1926, és filòleg, filòsof, lingüista i ex-catedràtic de Filologia Llatina de la Universitat de Madrid. Va cursar estudis de Filologia clàssica a la Universitat de Salamanca, on es va doctorar amb una tesi sobre *Prosòdia y Métrica antiguas*. Catedràtic d'Institut des de 1951 i professor d'universitat des de 1953, va obtenir la càtedra de Filologia Llatina de la Universitat de Madrid el 1964, sent destituït de la mateixa després del moviment estudiantil de febrer de 1965. Participa a la Escuela de Estudio Libre de la Calle del Desengaño de Madrid, de 1965 a 1969. Després de múltiples detencions policials, surt clandestinament d'Espanya i s'estableix a París a partir de 1969. És professor assistent a la Universitat de París-Nanterre de 1969 a 1970, després a la Faculté des Lettres de la Universitat de Lille, de 1970 a 1976. S'anul·la el decret d'expulsió, el novembre de 1975. Torna a la Facultat de Filologia de la Universitat Complutense de Madrid, on imparteix classes de 1991 a 1997. Continua fins avui la seva labor socràtica en àgores lliures, especialment la Tertúlia Política de l'Ateneo de Madrid, cada dimecres de l'any, labor que va començar el 1997 y que continua hasta avui.

Ha obtingut el Premio Nacional de Ensayo 1990 per "Hablando de lo que habla", el Premio Nacional de Literatura Dramática 1999 per "Baraja del rey Don Pedro", i el Premio Nacional a la labor como Traductor 2006.

Profund conoeixedor de les llengües antigues i modernes, ha publicat traduccions d'autors clàssics i moderns (Homer, Sòfocles, Aristòfanes, Èsquil, Heràclit, Xenofont, Ovidi, Shakespeare, Sade, Valéry, Georges Brassens, Giuseppe-Gioachino Belli...). Freqüenta la poesia, el teatre, l'assaig. Es distingeix per la seva preocupació pels problemes del llenguatge i les seves relacions amb la societat. La seva valuosa obra és extensa i en bona mesura ha estat publicada per l'editorial Lucina.

més informació:

<http://www.editoriallucina.es/cms/home.html>

angélica liddell

És llicenciada en Psicologia i en Art dramàtic. La seva obra està formada per narrativa, poesia i accions, a més de textos teatrals, tretze dels quals ja han estat estrenats a Espanya, Brasil, Colòmbia, Bolívia, Portugal, França, Alemanya, Xile i la República Txeca. Dirigeix la companyia Atra Bilis Teatro des del 1993, amb la qual ha estrenat *La falsa suicida* (2000), *El matrimonio Palavrakis* (2001), *Once upon a time in west Asphixia* (2002), *Hysteria Passio* (2003), *Y los peces salieron a combatir contra los hombres* (2003), *Y cómo no se pudo ir Blancanieves* (2005), *El año de Ricardo* (2005),

Boxeo para células y planetas (2006), *Perro muerto en tintorería: los fuertes* (2007), *La desobediencia* (2008) i *Anfaegtelse* (2008), entre d'altres. Liddell ha guanyat nombrosos premis, com ara el Premio de Dramaturgia Innovadora Casa de América 2003 per *Nubila Wahlheim*; el Premi SGAE de Teatre 2004 per *Mi relación con la comida*; el Premio Ojo Crítico Segundo Milenio 2005 en reconeixement de la seva trajectòria; Premio Notodo del Público al Millor Espectacle 2007 per *Perro muerto en tintorería: los fuertes*; Accésit al Premio Lope de Vega 2007 per *Belgrado*; y Premio Valle-Inclán 2008 per *El año de Ricardo*. Ha estat present al cicle Radicals Lliure en dues ocasions, amb *El año de Ricardo* i *Te haré invencible con mi derrota. La casa de la fuerza* es va estrenar el 2008 al Teatro de La Laboral de Gijón.

més informació:

www.angelicaliddell.com

••• **jordi oriol**

Actor, autor i director de teatre. Llicenciat en Direcció escènica per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona (Premi Extraordinari 2007). Ha escrit i dirigit diversos espectacles teatrals, com *Un tal ímpetu vital* (Teatre Lliure 2009); *El títol no mata* (Festival Grec 2008), *Ara estem d'acord estem d'acord* (Teatre Lliure, 2008) i *OB-sessions* (Premi Injuve 2007 i nominada als Premis Butaca 2009), entre d'altres. Com a actor, darrerament l'hem vist a les seves pròpies peces *Prometeu no res* (Temporada Alta 2009), o *La Caiguda d'Amlet* dirigida per Xavier Albertí (Temporada Alta 2007); i sota la direcció de Carlota Subirós a *Alicia (un viatge al país de les meravelles)*, de Lewis Carroll (Teatre Lliure, 2009), i a *L'home de la flor a la boca*, de Luigi Pirandello (Biblioteca Nacional de Catalunya, 2008); entre d'altres. Ha treballat també en cinema i televisió. Fa sis anys que treballa com a professor d'interpretació poètica al CaixaForum de Barcelona. Va ser membre fundador el 2003 de l'Associació AreaTangent i el 2007 va fundar l'Associació Indi Gest.

més informació:

Indi Gest gestindi@gmail.com / www.indigest.org

••• **albert serra**

Llicenciat en Filologia Hispànica i en Teoria de la Literatura Comparada per la Universitat de Barcelona, on ha fet també el primer cicle d'Història de l'Art. Ha escrit i dirigit les pel·lícules *Honor de cavalleria* (2006) i *El cant dels ocells* (2008). Ha estat seleccionat per Cahiers du Cinéma i Fil Comment com un dels quinze nous directors cinematogràfics més importants de l'última dècada en el panorama internacional. El 2009 va ser triat per ser la icona del nou cinema d'avantguarda de la Quinzaine des Réalisateurs del Festival de Cannes, on ha estrenat els seus darrers films. L'any passat va recollir les seves reflexions sobre cinema i literatura en un volum col·lectiu titulat *Béatrice Merkel*, amb Claire Denis, François Bégaudeau i Caroline Champetier. La

col·lecció francesa *Cinéma de notre temps* li ha encarregat un documental sobre Hong Sang-Soo que es filmarà el 2012. Aquest projecte formarà part d'una retrospectiva sobre la mítica col·lecció que se celebrarà a la tardor del 2011 al Centre Pompidou de París.

També al 2010, el crític francès Cyril Neyrat va publicar un volum prologat per Pere Gimferrer sobre *Honor de cavalleria*, que acompanyava l'edició del film en DVD. També es va editar en castellà en un cofre amb *El cant dels ocells* i el documental *Waiting for Sancho* del canadenc Mark Peranson.

Al maig de 2010, coincidint amb l'estrena de la seva peça teatral amb *Pulgasari* al cicle Radicals Lliure, el Centre d'Art Santa Mònica va oferir una exposició sobre la seva obra i, paral·lelament, es va projectar tota la seva filmografia a la Filmoteca de Catalunya. Darrerament ha estrenat la peça audiovisual *El Senyor ha fet en mi meravelles*, un encàrrec per a l'exposició *Correspondències* del CCCB.

informació i distribució:

Montse Triola triola@andergraun.com / www.andergraun.com ■

••• **àlex serrano tarragó**

Llicenciat en Disseny Industrial per l'ESDI i en Direcció per l'Institut del Teatre. El 2000 funda l'empresa Tangent Audiovisual, proveïdora de serveis audiovisuals i multimèdia. Partint de l'estructura de l'empresa i per tal de satisfer les seves inquietuds artístiques, el 2002, crea ÀREAtangent, una plataforma de creació contemporània que des de la seva seu al Raval dona a llum nombrosos projectes, iniciatives i personalitats en diverses expressions artístiques. El 2006 fa el pas de deixar l'empresa i promou la independència d'ÀREAtangent per tal de crear l'Agrupación Señor Serrano, una estructura voluble de creació que li permet afrontar projectes més personals i multidisciplinars. Paral·lelament, Àlex Serrano ha col·laborat amb creadors com ara Àlex Rigola (creació de la dramàtúrgia de vídeo per l'espectacle *Nixon/Frost*, 2009), el grup de rock Standstill (creació de la dramàtúrgia de vídeo per l'espectacle-concert *Adelante Bonaparte*, 2010) o el ballarí i coreògraf Sebastián García Ferro (*Back*, 2006, i *Nada*, 2009).

més informació:

www.srserrano.com